

ΔΕΚΑ ΚΑΙ ΔΕΚΑ

© Σπύρος Κακατσάκης
Εκδόσεις Καλειδοσκόπιο, Αθήνα 2021

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΚΕΙΜΕΝΟΥ – ΔΙΟΡΘΩΣΕΙΣ
Μαργαρίτα Α. Κωτσίνη

ΕΙΣΟΦΥΛΛΟ – ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ
Εριφύλη Αράπογλου – ενARTE

Το παρόν έργο προστατεύεται σύμφωνα με τις διατάξεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993), όπως αυτή έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα, καθώς και από τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως, χωρίς γραπτή άδεια του εκδότη, η με οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή μέρους ή όλου του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΛΕΙΔΟΣΚΟΠΙΟ
Ομήρου 50 • 106 72 Αθήνα • τηλ.-fax: 210 3632788
www.kaleidoscope.gr • e-mail: info@kaleidoscope.gr

ISBN 978-960-471-223-6

ΣΠΥΡΟΣ
ΚΑΚΑΤΣΑΚΗΣ

ΔΕΚΑ
ΚΑΙ
ΔΕΚΑ

Η τιμωρία κρύβεται μέσα μας

ΚΑΛΕΙΔΟΣΚΟΠΙΟ

Στον Πίκο

ΔΕΝ ΕΙΧΑ ΠΡΟΛΑΒΕΙ να αφήσω την τσάντα από το γυμναστήριο, όταν το τηλέφωνο χτύπησε. Άναισα βιαστικά τα φώτα στο σαλόνι και κοίταξα τριγύρω, προσπαθώντας από τον ήχο του κουδουνίσματος να εντοπίσω πού είχε παρατήσει την ασύρματη συσκευή. Ήμουν σχεδόν σίγουρος ότι θα ήταν η Κλειώ να με ρωτήσει, αν θα περάσω τελικά από το σπίτι της και τι να ετοιμάσει να φάμε. Στο μεταξύ ο Κρίκο χοροπηδούσε σαν παλαβός στα πόδια μου λες και είχε να με δει καμιά βδομάδα.

«Ναι;»

Στο αυτί μου έφτασε μια άγνωστη γυναικεία φωνή.

«Δέκα και δέκα».

«Πώς;»

Το κλικ δεν άφησε κανένα περιθώριο για άλλες εξηγήσεις. Η γραμμική έκλεισε και για μερικά δευτερόλεπτα παρέμεινα με το ακουστικό να ακουμπά στο αυτί μου. Η έκφρασή μου σίγουρα είχε παραμορφωθεί, όπως όταν μου συμβαίνει κάτι παράξενο, οπότε αυθόρμητα γουρλώνω τα μάτια παίρνοντας μια κωμική όψη. Έστερα απομάκρυνα το τηλέφωνο από κοντά μου και το κοίταξα σαν να περίμενα από την άψυχη συσκευή να με δια φωτίσει για την παράξενη κλήση. Μάταιη η αναμονή, οπότε πάτησα το κουμπί κι έκλεισα κι εγώ με τη σειρά μου τη γραμμή. Χάιδεψα τον Κρίκο, ενώ σκεφτόμουν ότι κάποιος θα έκανε λάθος. Ή μάλλον κάποια. Κι αν πάλι δεν ήταν λάθος, θα ξαναχτυπούσε το τηλέφωνο για να δια φωτίσει την αρχική μυστηριώδη επικοινωνία.

Άφησα το τηλέφωνο στο τραπέζι, πάνω από την ντάνα με

τα περιοδικά γυμναστικής που συγκεντρώνει κάθε μήνα από μια κυριακάτικη εφημερίδα και στάθηνκα για λίγο όρθιος επιτηρώντας το, λες και του έδινα μια ακόμη ευκαιρία. Σιωπή. Με την περιφερειακή μου όραση μέτρησα για λίγο το ανεπαίσθητο χαλί σκόνης που καμάρωνε στο τραπέζι, αποκαλύπτοντας ξεδιάντροπα τις μέρες που δεν είχα καθαρίσει κι ύστερα χωρίς άλλη καθυστέρηση, πήγα στο μπάνιο για τη συνθησισμένη τελετουργία. Ξοπίσω μου ο Κρίκο. Έπλυνα τα χέρια μου νιώθοντας τους μυς στην πλάτη μου να σφίγγονται, σαν να τους τραβούσε κάποιος αόρατο χέρι, όπως ο έμπειρος σολίστας κουρδίζει τις χορδές στην κιθάρα ακριβώς μέχρι λίγο πριν σπάσουν. Πάλι το παράκανα στο γυμναστήριο, σκέφτηκα.

Δοκίμασα με το δάχτυλο το νερό. Ήταν αρκετά καυτό, όπως μου αρέσει, οπότε έβγαλα γρήγορα τα ρούχα μου, τα πέταξα στο κατάνεστο καλάθι των απλύτων, και χώθηκα κάτω από την ντουζιέρα. Σε δυο λεπτά το μπάνιο ήταν γεμάτο υδρατμούς, το πάτωμα λίμνη που αναζητούσε τον δρόμο προς το σιφόνι, κι εγώ απολάμβανα την ιδιωτική μου σάουνα, καθώς το νερό έκαιγε το σώμα μου. Διάφορες σκέψεις, σκόρπιες, περνούσαν από τον νου μου: η ομελέτα φούρνου που θα έφτιαχνα στα γρήγορα με ανθότυρο και ντοματίνια, το αυριανό μάθημα στο σχολείο, που είχα αποφασίσει να βάλω απροειδοποίητο διαγώνισμα στο Α2 τμήμα με εξισώσεις και ήμουν σίγουρος, ότι θα συναντούσα αντιδράσεις από τους μαθητές, την καταγίδα, που θα ξέπλενε τη νύχτα την πόλη. Όλες οι σκέψεις πάντως διακόπηκαν άγχαμπτα από τον ήχο του τηλεφώνου στο σαλόνι.

Έκλεισα αμέσως τη βρύση και τυλίχτηκα όπως όπως με την καφέ πετσέτα, που με περίμενε κρεμασμένη στον γάντζο. Πετάχτηκα από το μπάνιο με τέτοια βιασύνη, που από θαύμα δεν γλίστησα. Έτρεξα στον διάδρομο για να φτάσω στο σαλόνι και να

προλάβω την κλήση με τη σκέψη ότι μάλλον η γυναίκα «δέκα και δέκα» επέστρεψε. Την ίδια στιγμή πατημασιές νερού νοίμερο 45 παρέμειναν ξοπίσω μου.

«Μωρό μου», ακούστηκε γλυκιά η Κλειώ.

«Κλειώ μου, εσύ είσαι;» ρώτησα με καθαρή απογοήτευση στον τόνο της φωνής, προφανώς τόσο έντονη που εύλογα εκείνη με ρώτησε πικαρισμένη.

«Περίμενες κάποια άλλη ίσως;»

«Όχι, βρε κουτό. Απλά έκανα μπάνιο και πετάχτηκα για να το προλάβω, οπότε...»

Διέκοψα τις περαιτέρω αυτονόητες εξηγήσεις.

«Καλά, Μάριέ μου. Σε αφήνω. Ήθελα να ρωτήσω αν θα περάσεις από δω και αν θέλεις να ετοιμάσω τίποτε να τιμηθούμε».

Δεν είχα καμιά όρεξη να ξαναβγώ. Προφασίστηκα ότι είμαι κουρασμένος κι έτσι το απέφυγα. Η Κλειώ έδειξε να συμφωνείται την κούρασή μου και καληνυχτιστήκαμε. Έσπευσα να τελειώσω το ζεστό μου μπάνιο και μερικές στιγμές αργότερα είχα φάει την ομελέτα μου, είχα φορέσει τις πιτζάμες μου, είχα βάλει κροκέτες στον Κρίκο και σκόλιζα το τάμπλετ μου ξαπλωμένος στο κρεβάτι. Μόνο όταν πια κατά τις έντεκα και μισή έκλεισα το φως και τα μάτια μου, ξανάφερα στον νου τη φωνή της γυναίκας «δέκα και δέκα». Μα τι μπορεί να σήμαινε αυτό;

Δεν έβγαζα κανένα νόημα. Η φωνή μου ήταν παντελώς άγνωστη. Και βαθιά. Απροσδιόριστη ηλικίας. Θα μπορούσε να είναι μια ηλικιωμένη γυναίκα. Ή πάλι μια γυναίκα, που καπνίζει αρκετά. Θα μπορούσε από την άλλη να είναι απλά μια μπάσα φωνή. Ή ακόμη και κάποια που προσπαθούσε να αλλοιώσει τη χροιά της κάνοντάς την πιο αισθαντική. Σε κάθε περίπτωση δεν ήταν μια φωνή που την είχαν ξανακούσει τα αυτιά μου, για να μπορούν να την αναγνωρίσουν.

Όσο το αναλογιζόμουν τόσο ο ύπνος με πλησίαζε και ξεκαθάριζα ότι η γυναίκα αυτή είχε κάνει λάθος. Προφανώς επαπένελαβε την κλήση στον σωστό αριθμό, γι' αυτό και δεν με ξαναπήρε. Μα το παράξενο δεν ήταν αυτό. Το παράξενο είχε να κάνει με το νόημα των λεγομένων της, αυτό το «δέκα και δέκα» που ξεστόμισε απευθείας με το που απάντησα.

Παίρνεις κάποιον τηλέφωνο, περιμένεις να το σηκώσει, τον ακούς που σου λέει «παρκαλώ;» και συ του απαντάς κατευθείαν «δέκα και δέκα»;

Δεν μπορούσα να βγάλω νόημα και κάποια στιγμή δεν θυμάμαι καν να σκέφτομαι. Είχα αποκοιμηθεί.

Το επόμενο πρωί τα γεγονότα κύλησαν απολύτως φυσιολογικά. Ξύπνησα κατά τις οκτώ, πλύθηκα και φόρεσα το λουρί στον Κρίκο για να πάμε την καθιερωμένη μας βόλτα στο πάρκο. Πριν τις εννέα είχα πει τον καφέ και είχα φάει τα δημητριακά μου κι ήδη ντυνόμουν για το σχολείο. Η πρώτη μου ώρα άρχιζε στις δέκα και δέκα κι έτσι σκέφτηκα ότι προλάβει να πάω με τα πόδια ως το σχολείο. Στον δρόμο χαϊρόμουν την όμορφη μέρα, μιας και τη χθεσινή μπόρα ακολουθούσε ηλιοφάνεια. Ατυπομονούσα να μπω στην αίθουσα να συναντήσω τα «θηρία» μου, που με έκαναν και διασκεδάζα με την εφηβική τους τρέλα. Άλλωστε, είχα αποφασίσει να αναβάλω το διαγώνισμα στο Α2 κι ήμουν σίγουρος ότι η διδασκαλία θα ρόλαρε χωρίς δυσκολίες. Η ώρα στην τάξη πράγματι πέρασε σαν κινηματογραφική καρτέ.

Από την πρώτη στιγμή στην καριέρα μου, με το που μπήκα σε σχολική αίθουσα, αισθάνθηκα ότι βρίσκομαι στο φυσικό μου περιβάλλον. Ένιωσα σαν σε θεατρική σκηνή, όπου παίζω τον ρόλο του καθηγητή, και την ίδια στιγμή που μεταδίδω γνώση, παίρνω και τη ζωντάνια από τα σπινθηροβόλα βλέμματα των μα-

θητών. Έτσι, τα παιδιά μου με σέβονται, παρόλο που δεν μας χωρίζουν πολλά χρόνια, και με συμπαθούν ταυτόχρονα, επειδή δεν μας χωρίζουν πολλά χρόνια. Αυτή η χημεία μας, μπορεί να κρατήσει για πάντα νέο. Κι είμαι σίγουρος ότι οι περισσότεροι συνάδελφοι μου, μίξερ οι καθείς είναι, δεν μπορούν να καταλάβουν τον λόγο, που η δουλειά μου με ανανεώνει και με αναζωογονεί. Πέραν του ότι ζηλεύουν κιόλας τη σχέση μου με τους μαθητές.

Αμέσως μετά το σχολείο πέρασα από το σπίτι της Κλειώς. Ετοίμασα γρήγορα μια μακαρονάδα με κόκκινη σάλτσα και την περιμένα να γυρίσει από το γραφείο. Εν τω μεταξύ έβαλα στον υπολογιστή μια ξένη σειρά να χαζέψω, αλλά δεν περνούσε η ώρα. Πάντα η αναμονή στο σπίτι της Κλειώς μου δημιουργούσε υπερένταση. Ποτέ μου δεν ένιωσα το σπίτι της ζεστό ο οικείο. Μέχρι τότε το γεγονός αυτό δεν με είχε προβληματίσει, πίστευα μάλλον ότι είχε να κάνει με τη μεταμοντέρνα διακόσμηση του χώρου που έρχεται σε αντίθεση με την παλιά κατασκευή της πολυκατοικίας.

Κάποια στιγμή άκουσα το κλειδί στην εξώπορτα και η παρουσία μιας εξαντλημένης Κλειώς με συντρόφευσε για τις επόμενες τρεις ώρες. Φάγαμε, ήπιαμε τον καφέ μας κι έπειτα εκείνη άπλωσε ένα σωρό χαρτιά στο τραπέζι της κουζίνας να δουλέψει, ενώ εγώ παρακολουθούσα τις καταθλιπτικές ειδήσεις των οκτώ. Μετά την καληνύχτσια κι έφυγα σφαίρα για το σπίτι, ώστε να ταΐσω τον μικρό, να κάνω ένα ντους και να ξεπλύνω.

Μόλις έβαζα κροκέτες στο μπολάκι του Κρίκο, το σταθερό τηλέφωνο χτύπησε. Σκέφτηκα ότι η Κλειώ ήθελε να μου πει κάτι και σήκωσα το ακουστικό βαριεστημένα.

«Δέκα και δέκα».

Πάλι τα ίδια λόγια. Πάλι η ίδια βαθιά φωνή. Δεν πρόλαβα να ανασάνω καν, κι η γραμμή είχε ήδη κλείσει. Παγωμένος κρα-

τούσα το ακουστικό στο αυτί μου λες και θα ξανακουγόταν η ίδια φωνή, μετανιωμένη να μου δώσει εξηγήσεις για το ακατανόητο, επαναλαμβανόμενο τηλεφώνημα. Φυσικά κάτι τέτοιο δεν έγινε ποτέ και μερικά δευτερόλεπτα αργότερα ακούμπησα τη συσκευή στο τραπέζι, αυτή τη φορά διπλά από τα περιοδικά.

Αφέθηκα να κάτσω, σχεδόν να σωριαστώ, στον καναπέ και κράτησα το κεφάλι με τα χέρια μου. Δεν καταλάβαινα τι μπορεί να σήμαινε για άλλη μια φορά η κλήση, μα από ένστικτο ένιωθα ότι δεν ήταν καλό σημάδι. Ούτε αδιάφορο. Η επανάληψη της αλλόκοτης επικοινωνίας κάτι σηματοδοτούσε. Κάποιος ή κάποιε ήθελε να με αναστατώσει.

Αυτή ήταν η πρώτη σκέψη που μου ήρθε στο μυαλό. Ο άνθρωπος πρώτα βάζει το κακό στον νου, είναι πιο εύκολο. Ο Κρίκο αφουγκράστηκε τα αρνητικά μου συναισθήματα, δειλά με πλησίασε κι ακούμπησε παραπονιάρικα τη μουσούδα του στο πόδι μου κοιτώντας με λοξά. Δεν με απέσπασε το παραπονιάρικο ύφος του. Προσπάθησα να συγκεντρώσω το μυαλό μου στην άγνωστη φωνή. Επεδίωξα να επαναλάβω τα λιγοστά λόγια ξανά και ξανά από μέσα μου, λες και προσπαθούσα να την ξανακούσω στο κεφάλι μου, όπως βάζεις στο πικ-απ το ίδιο τραγούδι για να το χορτάσεις. Μήπως έτσι κι αναγνωρίσω το άγνωστο πρόσωπο, που με πήρε τηλέφωνο τις δύο τελευταίες νύχτες για να μου πει μόνο «δέκα και δέκα». Μήπως και τελικά η φωνή αυτή πάρει μορφή.

Ασυνείδητα κοίταξα το ρολόι που κρεμόταν στον απέναντι τοίχο. Ήταν ένα μεγάλο στρογγυλό ρολόι με λατινικούς αριθμούς, σαν παλιοκαϊρικό, από αυτά που τοποθετούσαν στους σταθμούς των τραίνων στην επαρχία. Μου το είχε κάνει δώρο η Κλειώ σε ένα ταξίδι μας στο Νάιπλι για την πρώτη μας επέτειο ως ζευγάρι πριν από επτά χρόνια. Οι δείκτες του τώρα ήταν έτσι τοποθετημένοι για να αποκαλύπτουν, ότι η ώρα ήταν δέκα και δεκατρία.

Αυτόματα συνειδητοποίησα ότι στο τηλέφωνο η γυναίκα μου μού έλεγε την ώρα που με καλούσε. Δέκα και δέκα. Χθες όταν μου είπε το ίδιο μήνυμά της, εντελώς αυθόρμητα –ίσως λόγω δουλειάς– νόμισα ότι αναφερόταν στο άθροισμα των αριθμών δέκα και δέκα. Αλλά προφανώς το μήνυμα που μου έστειλε αφορούσε κάτι άλλο. Την ώρα της κλήσης. Άλλωστε και το προηγούμενο βράδυ με ενόχλησε αργά, μόλις είχα γυρίσει από το γυμναστήριο. Και τώρα που το συνδυάζω ήμουν σίγουρος ότι από το γυμναστήριο είχα φύγει λίγο πριν τις δέκα. Άρα, σε δέκα περίπου λεπτά είχα φτάσει σπίτι και μόλις που είχα μπει, όταν άκουσα τον ήχο της συσκευής.

Συνεπώς, και τις δύο μέρες ή μάλλον νύχτες, η γυναίκα που τηλεφώνησε, τηλεφώνησε την ίδια ώρα και μου είπε απλώς την ώρα της κλήσης της.

Παράξενο! Μηχανικά χάιδευα το κεφάλι του Κρίκο κι εκείνος απολάμβανε το άγγιγμά. Παράλληλα εγώ έβαζα σε σειρά τα συμπεράσματα που είχα βγάλει από τις αλλόκοτες κλήσεις αυτής της γυναίκας. Αν φυσικά είναι και γυναίκα το πρόσωπο, που τη λεφώνει. Σιγά σιγά όλα τα αμμοβερμούσα...

Ντριν.

Το βλέμμα μου καρφώθηκε στην ψυχρή συσκευή, που κουδούνιζε μπροστά μου πάνω στο τραπέζι, αναιδή επισκέπτης. Η καρδιά μου άρχισε να χτυπά γεμάτη αγωνία. Αμέσως κοίταξα την ώρα που κόντευε δέκα και τέταρτο. Με το χέρι που χαϊδευα τον Κρίκο έπιασα τη συσκευή και την έβαλα διστακτικά στο αυτί μου, σαν να υπήρχε κίνδυνος να βγει δηλητηριώδες αέριο από μέσα και να με κάψει.

«Ποιος είναι;» άκουσα διστακτικά τη φωνή μου να απλώνεται στο σάλονι.

«Η Κλειώ είμαι, Μάριε».

Η κρατημένη αναπνοή μου έσκασε σαν ηφαίστειο. Η Κλειώ μόλις είχε τελειώσει με τη δικογραφία, που μελετούσε για αύριο κι ήθελε να μιλήσουμε λίγο πριν πάει για ύπνο. Κουβεντιάσαμε μερικές στιγμές περί ανέμων και υδάτων κι ύστερα προφασίστηκε ότι ήμουν κουρασμένος και την έκλεισα πρόωρα. Ξάπλωσα στο κρεβάτι και δεν μπορούσα να βγάλω από το μυαλό μου τα παράξενα τηλεφωνήματα.

«Δεν μπορεί να είναι σύμπτωση», επαναλάμβανα στον εαυτό μου, χωρίς πάντως αυτή η προσέγγιση να μπορεί να βοηθήσει να λύσω το μυστήριο.

Με τα πολλά κοιμήθηκα.

Η καινούργια μέρα ξεκίνησε με την καθημερινή της ρουτίνα. Σχολείο, βόλτα με τον Κρίκο, γυμναστήριο. Ό,τι κι αν έκανα όμως, η σκέψη μου ήταν κολλημένη σε μια στιγμή. Αυτή που το ρολόι του τοίχου μου θα δείξει δέκα και δέκα και το τηλέφωνο θα χτυπήσει. Η βαθιά φωνή θα μου ανακοινώσει μυστηριωδώς την ώρα και θα κλείσει τη γραμμή. Όπως και κάθε δίοδο για την επίλυση του μυστηρίου. Βέβαια, για να είμαι ειλικρινής, όσο ο ήλιος καμάρωνε, το μυαλό μου είχε απομυθοποιήσει το σκηνικό του τηλεφωνήματος-φάρσας και περισσότερο από περιέργεια αναρωτιόμουν, αν θα δεχτώ κλήση το βράδυ. Καθώς, όμως, η μέρα προχωρούσε και το σκοτάδι ερχόταν, η ψυχολογία μου άλλαζε. Λες και το σκοτάδι θα με έκανε τρωτό κι αδύναμο.

Αυτό που περιέπλεξε το σκηνικό της τρίτης μέρας –έτσι είχα αρχίσει πια να μετρώ τις μέρες από το πρώτο τηλεφώνημα της άγνωστης– ήταν το ότι η Κλειώ μου πρότεινε μετά τη δουλειά να ερχόταν εκείνη από το σπίτι μου.

«Πήγαινε εσύ γυμναστήριο και θα 'ρθω μετά εγώ». Έχω πε-

θυμήσει να δω και τον Κρίκο. Και λέω να κοιμηθώ σε σένα, μου είχε πει.

Λες κι είχα παράνομο δεσμό, με το που άκουσα αυτά τα λόγια, πάγωσα. Αμέσως αναζήτησα με το μυαλό μου χίλιες δικαιολογίες, να σκαρφιστώ κάτι πειστικό για να καλύψω στην Κλειώ την άγνωστη κλήση των δέκα και δέκα. Μα πώς να δικαιολογήσεις κάτι που δεν καταλαβαίνεις;

Πράγματι, μόλις επέστρεψα από το γυμναστήριο, κατά τις εννιά και μισή, η Κλειώ με περίμενε ήδη στον καναπέ. Είχε τάξει τον μικρό και είχε στρώσει υποδειγματικά το τραπέζι έχοντας σερβίρει φιλέτο κοτόπουλο με ψητά λαχανικά. Έπλυνε τα χέρια μου και κάθισα να φάμε, αν κι ήμουν αρκετά ανώρεκτος. Κοίταξα το ρολόι του τοίχου συνεχώς. Ήμουν αρκετά αφηρημένος και σιωπηλός, σε σημείο που η Κλειώ το παρατήρησε διακριτικά.

«Μάριε, σου συμβαίνει κάτι; Έκανα κάτι που σε ενόχλησε;»

«Όχι, όχι. Τι είν' αυτά που λες; Απλά δεν έχω ετοιμάσει το μάθημα για αύριο και το 'χω έργοιοι», έσπευσα να δικαιολογηθώ, αν και η αυθόρμητη απάντηση, που ξεφύρνιασε δεν ήταν πολύ πειστική για έναν άνθρωπο που με γνώριζε καλά.

Από αμηχανία έπαυξα με τα λαχανικά στο πιάτο μου, και παρόλ' αυτά εκείνη δεν το σκάλισε παραπάνω ούτε έδειξε να μην με πιστεύει, αν και είμαι σχεδόν βέβαιος, ότι δεν την είχα πείσει.

«Αν είναι δυνατόν», αναλογίστηκα. «Συμπεριφέρομαι ενοχικά, λες κι έχω κάτι να της κρύψω».

Καθίσαμε μαζί στον καναπέ κι άνοιξα την τηλεόραση σε κάποιο μουσικό κανάλι να δούμε βίντεο κλιπ. Η ώρα πλησίαζε δέκα και η εκπομπή διέκοφε για διαφημίσεις. Η Κλειώ βρήκε ευκαιρία να πάει στο μπάνιο, ενώ εγώ μετρούσα αντίστροφα τα δευτερόλεπτα για να ακούσω το κοινόκλιμα της άγνωστης. Την ώρα που άκουσα το καζανάκι, πέρασε από το μυαλό μου η

ιδέα να βγάλω το τηλέφωνο από την πρίζα, αλλά από την άλλη μεριά είχα περιέργεια να δω, αν η άγνωστη θα ξαναχτυπούσε, τυπική στην ώρα της.

Η Κλειώ ήρθε κι έκατσε δίπλα μου, ορεξάτη για κουβέντα, μα η σιωπή και το βλέμμα μου δεν της άφησαν πολλά περιθώρια.

«Δεν έχω πρόβλημα, αν θες να ετοιμάσεις το μάθημά σου πάντως», μου είπε μετά από μερικά λεπτά σιωπής, βλέποντας τηλεόραση.

Ήταν δέκα κι οκτώ.

«Δεν πειράζει. Θα σηκωθώ νωρίς το πρωί να διαβάσω λίγο», απάντησα αφηρημένος μετρώντας αντίστροφα τον χρόνο. «Άσε που έχω και λίγο πονοκέφαλο τώρα».

Δέκα κι εννιά.

Μια λαϊκή τραγουδίστρια χόρευε ημίγυμνη στην τηλεόρασή μου, καθώς μελωδίες βήτα διαλογής διαχέονταν στο δωμάτιο.

Δέκα και δέκα.

Οι δείκτες στο ρολόι του τοίχου αμείλικτοι έδειχναν την κρίσιμη ώρα. Τα μάτια μου καρφωμένα στο τηλέφωνο κι η αναπνοή μου ίσα που έβγαине. Η Κλειώ από δίπλα μου ανυποψίαστη για την ταχυκαρδία μου. Κανένα κοινόκλιμα κι εγώ κοίταξα μια τη συσκευή μια το ρολόι απέναντί μου. Τα εξήντα δευτερόλεπτα μου φάνηκαν βουνό, ίσως γιατί από ένα σημείο και μετά κρατούσα και την ανάσα μου, οπότε ο οργανισμός μου βασιανιζόταν χωρίς οξυγόνο. Μα το τηλέφωνο δεν ήχησε.

Δέκα και έντεκα.

Μια βαθιά εκπνοή έδωσε πάλι ρυθμό στα ζωτικά μου όργανα. Η Κλειώ στράφηκε προς το μέρος μου παραξενεμένη, αφού ο ήχος της εκπνοής ήταν έντονος και μακροσυρτός.

«Είσαι καλά, Μάριε;» ρώτησε.

Ο λεπτοδείκτης απομακρυνόταν από τον αριθμό δύο σπρώχνοντας τη σκέψη μου να ξαναβρεί το οξυγόνο που της είχε στε-

ρήσει. Αν είναι δυνατόν! Μια ηλίθια φάρσα ή μια απλή αθώα σύμπτωση, είχε χαλάσει τη διάθεσή μου, τη βραδιά μου και μου 'χε δημιουργήσει ενοχή κι αγωνία. Τώρα πια που ο λεπτοδείκτης έδειχνε έξι, αρκετά μακριά από την κρίσιμη ώρα, η ιδέα του άγνωστου τηλεφωνήματος, της απειλής ή οποιουδήποτε άλλου βλακώδους συνειρμού είχε γεννηθεί μέσα μου, απομυθοποιούταν και κατέρρεε. Κι όσο ο λεπτοδείκτης προχωρούσε, τόσο πιο ασφαλής ένιωθα. Σχεδόν ανακουφισμένος σαν να γλίτωσα από το θηρίο.

Γύρω στις έντεκα πια, κι ενώ το μυαλό –αλήθεια τι ατίθασο όργανο κι αυτό!– είχε αφήσει οριστικά πίσω του την τηλεφωνική αγωνία, λες και δεν είχε συμβεί ποτέ το περιστατικό των προηγούμενων βραδιών, λες και δεν με αφορούσε καν αυτό, η Κλειώ σჩαώθηκε και μου ανακοίνωσε ότι θα έφευγε τελικά.

«Αλλιώς τα είχα υπολογίσει, ήθελα πολύ να μείνω, αλλά αύριο θα έρθει τελικά η γυναικά να μου καθαρίσει και πρέπει να είμαι εκεί να της ανοίξω. Μήπως θες να έρθεις εσύ σε μένα;»

Δεν ήθελα. Αμέσως μου ήρθε η δικαιολογία στο στόμα, που ακούστηκε πολύ πειστική.

«Πρέπει το πρωί να ετοιμάσω το μάθημα που σου 'πα και σε σένα με την καθαρίστρια θα 'χει φασαρία».

Φιληθήκαμε, καληνυχτιστήκαμε, έφυγε. Όπως πάντα, σε παρόμοιες περιπτώσεις, το τελευταίο πράγμα που της είπα πριν κλείσω την πόρτα πίσω της ήταν:

«Μόλις φτάσεις σπίτι, αμέσως με παίρνεις τηλέφωνο ότι όλα είναι καλά».

Με το που έμεινα μόνος, έβαλα τις πιτζάμες μου και πήγα να βουρτσίσω τα δόντια μου. Το μυαλό μου είχε καθαρίσει από αρρωστημένες σκέψεις και αναλογιζόταν μόνο το αφρότο πάπλωμα που περίμενε να με σκεπάσει στο υπνοδωμάτιο.

Δεν είχαν περάσει πέντε λεπτά, όταν το τηλέφωνο ακούστηκε στο σαλόνι.

«Κάτι ξέχασε η Κλειώ και με παίρνει να μου το πει», σκέφτηκα αμέσως ελπίζοντας να έχω δίκιο.

Πλησιάζοντας το τηλέφωνο και καθώς ο ήχος της κλήσης γινόταν εντονότερος, οι κακές σκέψεις ξεπήδησαν σαν ατμός από χύτρα ταχύτητας. Κοίταξα ασυναίσθητα το ρολόι. Έντεκα και τέταρτο.

«Ναι;»

Η φωνή μου δεν ακουγόταν σταθερή ακόμα και στην εκφορά αυτών των τριών γραμμάτων.

«Δέκα και δέκα δεν ενόχλησα. Με σκέφτηκες όμως...»

Κλικ. Η γραμμή έπεσε. Το ίδιο κι η αυτοπεποίθησή μου. Η ασφάλειά μου. Η σιγουριά μου. Ήμουν βέβαιος. Κάτι κακό ξεκινούσε με αυτή την ιστορία...